

LBRIS

We know
books

Noiembrie
care nu
a mai Răsărit
Niciodată

BIANCA SCURTUL

Editura INK STORY
Pucioasa, 2022

Fișa de evaluare psihologică periodică

Nr. Dosar: 19/07

Data examenului psihologic: 20 august

Metode și probe psihologice utilizate: interviu și consultație

Din afirmațiile pacientei:

„Voiam să mă sinucid în seara aia. Stăteam în leagăn, pe terasă. Mă uitam la cerul negru ca smoala, împânzit de mici sclipiri, iar în mână țineam sticluța cu somnifere. Am inspirat și expirat. O strălucire a brăzdat cerul. O stea căzătoare. Am deschis tubul cu drajeuri, dar m-a întrerupt mesajul lui:

«Îmi cer scuze pentru tot ceea ce am spus! Abia când te-am pierdut, am înțeles cât de tare îmi lipsești. Oricât de mult aș încerca să nu mă gândesc la tine, nu pot. Regret că am înțeles asta atât de târziu! Iartă-mă dacă poți!»

De fapt, nu îmi păsa de conținutul mesajului, dar mi se păruse simbolic că ajunsese la mine exact în clipa în care mă pregăteam să-mi pun capăt zilelor, de parcă aș fi primit un semn. M-am holbat la ecranul telefonului vreme de câteva minute, iar apoi am auzit vocea mamei mele: «*Ce faci acolo?*». Atunci am încremenit de-a binelea.”

Note de jurnal

Mi-a luat luni bune să înțeleg că am nevoie de ajutor. Am încercat să mă conving că o să trec singură peste asta, în definitiv, nu sunt unica fată din lume care a pierdut pe cineva drag și cursul lucrurilor nu stă-n puterea mea. Două luni mai târziu m-am trezit pe marginea pontonului, uitându-mă la reflexia mea și rugându-mă ca fața aceea palidă să dispară.

Era sfârșitul lunii iulie. Adia un vânt cald și plăcut. Pensiunea la care ne petreceam vara se afla pe malul unui lac, așa că am ieșit să fac o plimbare. Tot ce a urmat apoi e în ceață chiar și acum, cu excepția scârțâitului lemnului sub picioarele mele, pe care mi-l amintesc încă și a chipului meu, distorsionat de undele apei.

O liniște absolută s-a lăsat în jur. Voiam să plonjiez în tăcere în interiorul și întunericul lacului. Îmi era atât de dor de el, încât nu reușeam să văd nicio cale de scăpare! Am numărat până la trei. Părinții erau prea departe. Nu ar fi reușit să mă salveze. „*Ultimele clipe de viață*”, mi-am spus în minte și am zâmbit împăcată. Mi-am desprins piciorul drept de suprafața lemnoasă a pontonului și, în momentul acela, mi s-a tăiat răsuflarea. Trăsăturile mi se oglindeau încă în apa din fața mea, însă ochii mei adânciți în orbite și înlăcrimați nu mai erau inexpressivi, ci speriați. L-am

văzut pe el. Știu că era doar rodul imaginației mele, dar, în secunda în care am vrut să mă arunc în vid, fața lui mi-a revenit în minte și corpul a înlemnit.

„*Nu vrei să mori! Nu vrei să mori! Nu vrei să mori!*”, repeta obsesiv o voce în mintea mea. Am început să plâng, iar lacrimi amare îmi cădeau pe obraji, împăienjenindu-mi vederea. „*Nu vreau să mor!*”, am șoptit tremurând. Aceea a fost clipa în care am înțeles că nu am cum să fac față de una singură problemei cu care mă confruntam, așa că am acceptat mai apoi ajutorul unui specialist.

La prima ședință de terapie însă nu am reușit decât să îngaim: „*Am încercat să mă sinucid.*”, după care m-a podidit plânsul. Restul orei am petrecut-o în tăcere. Cum să-i spui unui străin că ai prefera să-ți pui capăt zilelor, din moment ce îmi era extrem de greu să discut despre experiența aceasta chiar și cu cei apropiați? Prietenele și rudele mele încă nu știau nimic despre ziua aceea în care am decis că existența mea nu mai avea niciun rost. Vreme îndelungată a fost prea dureros chiar și numai să mă gândesc la asta, cu atât mai puțin să povestesc cuiva despre chinurile prin care am trecut.

Toate astea le-am conștientizat la prima oră de terapie. La una dintre ședințele următoare, terapeutul m-a întrebat pe nepusă masă: „*Care este motivația ta de a trăi?*”. Am clipit confuză, pentru că tocmai asta încercam să-i spun: „*Nu există niciun motiv.*” A surâs abia sesizabil, călduros, înainte să-mi vorbească din nou: „*Și în ziua aia, pe marginea pontonului, de ce ai decis că vrei să trăiești?*”. Am tăcut și m-am uitat spre ceasul de pe perete. Mai aveam jumătate de oră de stat aici. Mi-am ascuns fața în spatele palmelor. Nu știam ce să răspund, dar mă sileam să găsesc cuvintele

potrivite. Căutam o explicație plauzibilă. „Nu trebuie să zici ceva acum, doar gândește-te la asta!” „Nu eu am decis că vreau să trăiesc, ci vocea din capul meu!” Mi-a fost teamă să recunosc asta, așa că am clătinat din cap, în semn că urma să trec în revistă ziua aia și să-mi dau seama.

„De ce am ales să trăiesc?”

Era o întrebare a naibii de bună! Păcat că nu știam răspunsul!

Amintiri I

Prima dată când l-am văzut, am înțeles că nu aveam nicio șansă să fim împreună. Mă atrăgea, în ciuda faptului că totul la el era întruchiparea haosului, de la mișcările lui deopotrivă calculate și agitate, părul șaten-deschis care îi stătea vâlvoi, cămașa boțită și până la cravata ce îi atârna dezlegată în jurul gâtului. Nici măcar astăzi nu sunt sigură de ce a ales să o poarte în ziua aia și nici dacă era un gest benevol. Nu era genul care să îmbrace costum la școală sau oriunde altundeva. Avea tot soiul de mâzgălituri pe mâini, iar degetele îi erau pătate de cerneală.

Îmi amintesc cum stăteam în cadrul ușii cu un teanc de foi în brațe și îl priveam cu gura căscată. Scotocea printre hârtiile lăsate de profesoară pe catedră. Știa cu siguranță ce anume căuta, căci ochii lui urmăreau cu atenție fiecare document în parte, cu un licăr sălbatic în privire, apoi îl muta din loc cu rapiditate, încrețindu-și în același timp fruntea. Nu reușea să găsească nicidecum ceea ce căuta, de asta eram sigură. Intuiam că picase un test și voia să mai scrie ceva ca să scape de nota proastă pe care avea să o obțină. Numai astfel îmi puteam explica tot acest comportament obsesiv al lui.

Nu m-a observat atunci când, încet, am intrat în clasă, pândindu-l din umbră și spionându-i mișcările

în cea mai mare liniște. M-am uitat fugitiv spre ușa laboratorului. Profesoara trebuia să fie acolo. Nu îmi rămânea decât să o strig și atunci l-aș fi dat în vileag, iar el ar fi fost pedepsit. Poate chiar l-ar fi exmatriculat. Ar fi fost ultima dată când l-aș mai fi văzut. În acest caz, nimic din tot ceea ce urma să se întâmple în viețile noastre, și de aș fi știut ce anume urma să se întâmple la acel moment, poate atunci chiar mi-ar fi plăcut ca el să dispară, nu s-ar fi petrecut. Universul și-ar fi continuat cursul firesc al lucrurilor. Am inspirat cu nesaț, dar parcă tot aerul din lume nu-mi mai ajungea. Mi-am prins buza de jos între dinți, apoi am eliberat-o ușor, în timp ce gustul metalic al sângelui îmi invada gura. Prost obicei, dar nu știu cum se face că, de la o vreme, ori de câte ori îmi rod buzele până la sânge, zâmbesc.

Tipul din fața mea avea mânele suflecate și fruntea umedă. Transpirase, dar nu din cauza stresului. Nu părea a fi omul care ar putea cădea pradă emoțiilor. Mai mult decât atât, se mișca atât de firesc, încât eram sigură că nu făcea lucrurile astea pentru prima oară. Parcurse în grabă un alt set de foi, oprindu-se la unele în mod particular, moment în care între sprâncenele lui dese apăru o cută adâncă. Ridul acela trăda faptul că era familiarizat cu biroul profesoarei. Știa prea bine unde se afla fiecare mapă, catalog sau test, doar că ceva nu-i ieșea la socoteală în prezent.

Mă pregăteam să o chem pe doamna Pascal, când ușa din spatele meu se închise cu o bufnitură puternică. Am tresărit amândoi în același timp. Umerii lui se ridicară abia perceptibil. Mi-am dat seama în clipa aia că nu l-ar fi afectat prea tare dacă ar fi fost prins sau nu. Chipul lui era impasibil. Ar fi fost

o situație neplăcută, dar nicidecum dramatică pentru el. Probabil că lui nu-i păsa suficient de mult de școală sau de modul în care era perceput de către lume. Își întoarse capul spre mine, iar eu am clipit des, luată prin surprindere. Avea o privire rece impenetrabilă în primă fază, dar, o clipă mai târziu, trăsăturile i s-au îmblânzit ca prin farmec. Era amuzat. Arătam ca un pui golaș, nevoit să înfrunte vicisitudinile unei ierni de unul singur, înainte să fi crescut suficient. Mă și simțeam ca unul. Tremuram, deși el nu avea cum să simtă asta. Sau cel puțin asta speram. Am înghițit în sec și mi-am transferat atenția asupra ferestrei deschise, care s-a trântit la rândul ei cu putere. Afară era destul de cald pentru începutul lunii noiembrie și nu bătea vântul, dar pesemne că din cauza ușii pe care uitasem să o închid se formase un curent de aer care a făcut ca ambele să se trântescă cu violență.

Nu reușeam să îmi opresc deloc tremurul, așa că mi-am strâns mai tare pe lângă corp paltonul subțire din twill, lung până la gambă, cu revere crestate. Mi se făcuse frig dintr-odată, mai cu seamă că simțeam privirea stăruitoare cu care mă sfredelea. Nu îl puteam ignora la nesfârșit. M-am forțat să mă uit din nou în direcția lui. Mă analiza fără oprire, cu un amestec de curiozitate și săcăială. Și-a ridicat sprâncenele întrebător, dar, pentru că eu nu am reacționat în niciun fel, a revenit la hârțile sale.

M-am uitat din nou spre ușa din lemn a laboratorului, acoperită cu un strat subțire de vopsea albă care se decojea, apoi spre fereastră. O lumină plăpândă pătrundea prin ea în interior, făcându-i șuvițele să pară aurii, strălucitoare, ceea ce contrasta puternic cu nuanța lui naturală de păr. Astăzi, încep să uit culoarea aia, la fel și modul în care razele cădeau

pe fruntea lui transpirată, de care se lipiseră câteva fire răzlețe. Nu îmi mai amintesc zâmbetul ironic din colțul buzelor, cu care continua să caute foaia, deși sunt aproape sigură că era prezent. Era conștient că îl urmăream cu atenție în continuare, iar el nu avea de gând să rămână mai prejos și mă privea sfidător la rândul său, cu coada ochiului.

— Dacă tot ai de gând să mă admiri, te-ai putea face și utilă, căutând alături de mine testul! Pari a fi obișnuită cu locul ăsta.

Mi s-a adresat fără a mă privi, cu o indiferență care mă dezarma. Era obraznic și, în mod cert, mândru de sine.

— Am o idee mai bună! Ce-ai zice să o chem pe doamna Pascal, să poți să cauți alături de ea?

Vocea îmi tremura și îmi simțeam picioarele ca de vată. Am făcut un pas înapoi, în vreme ce el și-a îndreptat spatele și m-a săgetat cu o privire trufașă, distantă și superioară. Nu sunt sigură dacă mă speria perspectiva că o să-mi vină de hac sau mă îndepărtam de el doar din reflex, de parcă rațiunea mea ar fi știut ce anume urma să se întâmple. Își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor și își aplecă bărbia ușor, pentru a mă cântări din ochi. Era conștient de supremația sa și încerca să mă intimideze. În momentul acela am realizat că, dacă mie îmi plăcea pur și simplu ipostaza în care mă aflam, el o ura. Nărilor i s-au dilatat, a inspirat aerul cu nesaț, fără a rupe contactul vizual, apoi a rânjit batjocoritor. Mă considera mult prea slabă, dată fiind modalitatea în care îl amenințasem.

Și-a mutat din nou întreaga atenție asupra colilor de hârtie care erau răspândite haotic pe catedră. I-am întors spatele, pregătită să părăsesc laboratorul și să

uit pentru totdeauna de scena la care asistasem, dar el mi-a vorbit din nou, plictisit:

— Deci, ești genul ăla de fată?

— Ce vrei să zici cu asta?

Nu m-am urnit din loc. Nu îi puteam vedea trăsăturile, dar simțeam cum își înălța capul, cercetându-mi fiecare mișcare. Un pas greșit și s-ar fi repezit înspre mine, poate chiar cu un briceag în buzunar. Am început să respir sacadat, dar glasul meu era destul de ferm, în ciuda a ceea ce simțeam în acel moment.

— Pârâcioasă. Cred că ești preferata profesorilor. Pe care nimeni altcineva nu o suportă, căci nimeni nu poate suferi fetele ca tine, știi?

— Ce te face să crezi asta?

M-am întors fără tragere de inimă în profil, suficient cât să observ orice gest venit din partea lui care m-ar fi putut pune în pericol. La interior, se făcea din ce în ce mai frig.

— Fața ta, hainele tale, poziția ta.

— Deci, de fapt, nimic, l-am contrazis enervată. Pur și simplu ai o părere preconceptută despre mine și n-o să admiți nici în ruptul capului că nu ai dreptate! La fel de bine, eu aș putea spune că fața ta, costumul acesta boțit și mișcărilor tale trădează un delincvent. E vorba doar de stereotipuri și încadrarea oamenilor în tipare.

El a pufnit și a deschis o altă mapă, devenind din nou nepăsător.

— Adevărul ustură?

— Dacă asta vrei să crezi!

Șovăind, m-am răsucit pe călcâie, apoi am făcut câțiva pași precauți înspre catedră. Am lăsat lucrările la colțul mesei, oftând. El s-a oprit în loc cu o hârtie în

mână, citind conținutul ei cu băgare de seamă, apoi a exclamat uşurat:

— În sfârşit!

A pliat-o şi a ascuns-o în buzunar, după care şi-a întors capul înspre mine, de parcă abia atunci şi-ar fi amintit de existenţa mea.

— Şi cu tine ce să fac acum?

Să uiţi de mine!

Nu i-am răspuns, în schimb am început să mă holbez la cămaşa lui întredeschisă. Îmi amintesc că mă sileam să-mi explic ce persoană aflată în deplinătatea facultăţilor mintale ar umbla aproape dezbrăcată în toiul lui noiembrie.

— Ție nu îți este frig?

Un fior rece mi-a străbătut corpul la vederea pielii sale dezgolite. Parcă voiam să mă cuibăresc și mai mult în paltonul meu călduros. Cum de nu îngheța? Oare el simțea ceva?

— Nu, mi-a răspuns simplu.

Am tras aer în piept, pregătindu-mă să pun capăt aceluia schimb de replici inutile, însă mi-am mușcat buza neajutorată, pentru că n-am găsit o altă modalitate potrivită pentru a face asta. Orice mi-ar fi trecut prin cap ar fi trezit un nou val de răspunsuri prompte și lipsite de sens din partea lui.

— Dacă nu te-aș citi ca pe o carte deschisă, aș crede că vrei să mă seduci, a spus el dintr-odată, rupând tăcerea stânjenitoare. Pe de-o parte, fetele ca tine au impresia că toată lumea trebuie să se învârtă în jurul lor, așa că se consideră prea bune ca să se bage în seamă cu cei care nu sunt de teapa lor. Pe de altă parte, tragi de timp ca să stai aici. Lămurește-mă și pe mine, ce anume vrei mai exact?

Am icnit, în încercarea de a mă împotrivi. Era

relaxat. Se sprijinea cu cotul stâng de catedră, în vreme ce brațul drept îl folosea pentru a-și masa mușchii gâtului. Apoi și-a rotit capul de câteva ori. Preț de câteva secunde, mi-am pierdut cuvintele.

— Ți-ai găsit! Nu e problema mea că tu te consideri inferior!

Mi-a ignorat răspunsul cu bună știință sau, cel puțin, s-a prefăcut că nu mă aude.

— Dacă totuși vrei să mă seduci, trebuie să faci mai mult decât să-ți muști buzele.

Mi-am închis ochii și am început să număr până la zece în gând, ca să potolesc ciudata fierbințeală din obraji și nervozitatea care mă cuprinseseră. Nu voiam să îi dau satisfacția de a mă vedea isterică.

— E cineva acolo?

Din laborator, s-a auzit o voce de femeie. Am afixat un zâmbet trufaș și mi-am ridicat sprâncenele înspre el într-un mod sugestiv. M-a cercetat preț de câteva clipe, vizibil agasat. Raportul de puteri se schimbă. Nu trebuia decât să vină doamna Pascal. El a zbughit-o spre fereastră, dar mișcările lui tot cumpătate erau. O lăsase deschisă, ca să o folosească drept portiță de scăpare, iar eu abia acum i-am înțeles strategiile. S-a urcat cu rapiditate pe pervaz.

— Stai! am strigat speriată.

El a rămas nemișcat, stând pe vine, și m-a tratat cu un rânjel plin de subînțeles. Mi-am dus mâna la gură, ca să înăbuș orice cuvânt sau suspin, moment în care el a râs zeflemitor.

— Îți faci deja griji pentru mine? m-a luat peste picior.

Am plesăit din limbă și am făcut o mișcare vagă cu mâna stângă.

— Poți să sari liniștit din partea mea!

Expresia feței i s-a înăspriț. În dreapta mea, ușa laboratorului a început să se deschidă cu un scârțâit aproape dureros. Respirația mi s-a tăiat. O altă rafală de vânt a străbătut încăperea, ridicând câteva hârtii lăsate cu neglijență pe masă. Păreau să valseze. În același timp, un slab iz de parfum bărbătesc se risipea în aer.

— Doamnă Pascal! m-am trezit exclamând suficient de tare ca femeia să-și îndrepte privirea spre mine și să mă analizeze cu ochi mari, bulbucăți. Am adus lucrările colegilor, despre refracția luminii.

A urmat o pauză, timp în care am aruncat o scurtă privire spre geam. Nu mai era acolo. Se făcuse nevăzut. Am dus ușurată degetele la pleoape, masându-le încet, fără să-mi pese de faptul că împrăștiam astfel fardul cafeniu pe care îl foloseam în încercarea de a îmi pune în evidență ochii. Voiam să plec cât mai repede de acolo acum că știam că el era în siguranță. Oricum, nu îmi înțelegeam simțămintele legate de acest subiect.

— Ah, Valeria! M-ai speriat! Îți mulțumesc, zâmbi ea, uitându-se spre teancul de referate pe care le lăsasem alături.

Am surâs nervos, abia perceptibil. Profesoara s-a înclinat ușor și a analizat întreaga încăpere, de parcă mi-ar fi putut simți cumva starea de spirit.

— Maică precistă! Ce s-a întâmplat? a întrebat, apropiindu-se de catedra pe care stăteau împrăștiate hârtiile.

— Când am intrat, s-a format un curent ciudat și au luat-o razna, am trântit pe negândite, gesticulând din mâini.

Au luat-o razna! Ce tâmpenie scot pe gură?! Eu o iau razna! Mint pentru un necunoscut. Unul arogant și insuportabil.

— Cine o fi lăsat geamul deschis în noiembrie?
— Îl închid imediat! am sărit ca arsă.

Doamna Pascal a luat un vraf de hârtii și a început să le aranjeze în vreme ce traversam cabinetul, pe nerăsuflăte, dorindu-mi să plec cât mai departe de acel loc cât mai repede. Am apucat mânerul și am trântit fereastra cu o energie necontrolată, fără a încerca să văd dacă era rănit sau reușise să fugă. Mă consolam cu gândul că, din moment ce nu se auzeau gemete sau suspine, nu își fracturase nimic. Mi-am încleștat degetele pe mânerul ferestrei, încă furioasă. Abia într-un târziu m-am întors și am studiat obosită încăperea. Haos. Asta lăsase în urma lui. Asta urma să facă și cu viața mea, chiar dacă atunci nu o știam încă. El era învălmășeala în carne și oase. Și se știe că e al naibii de greu să trăiești în armonie cu haosul!

— Cine ești azi? întrebă Sandra, rozând confuză capacul pixului său.

Se uita înspre Mădălina, care aranja câteva șuvițe din peruca sa blondă cu breton, aruncând scurte priviri în oglinda mică, pe care o ascunsese după teancul de manuale și caiete. Zâmbi, dar nu răspunse deodată. Continua să-și plimbe mâinile printre firele decolorate, ondulate. Purta un cardigan albastru-închis cu nasturi galbeni, un ceas din piele, asortat cu cerceii de aur, un pulover bej, călduros, pantaloni scurți, ciudați, de culoarea kaki, șosete bleumarin lungi până la genunchi și pantofi oxford.

— Vă dau un singur indiciu: Arăți ca o persoană normală, dar, de fapt, ești ingerul morții¹.

¹ Replică celebră din filmul *Când Harry a cunoscut-o pe Sally* (titlu original: *When Harry Met Sally...*). Este un film